

16. Men J, som se hans gång
från denna ußla werlden, Er
ber han täncka på den sidsa,
dyra fården, Er manar han, at
J ei wandren i hans spår, En
felsthet gärna här sin egen
herra slår!

17. Si detta är hans tal och
sidsa Testamente, Nu ber han
Er samväl, när J hans döds
asmante, Och då han lägger
sig ned på sin Stupestād. Så
fållen trogen bön för den
na Budenbroct!

GS 1807

Budenbroctz

18

Sidsa

Sannar

Til

Skienigheten,

Då han, efter Riksens Högloft.
Ständers Dom, led sitt Rättmät-
ga Straff utanför Stockholm,
den 16 Julii 1743.

Singes som:

Mitt Skuld-Register, när jag vill o GUD
bestäda, ic.

Handwritten signature or mark.

1.
Sen Man, som Sverge met
än fyrte ähren tjente,
Förn han sin Åbra mist,
gör nu sitt Testamente, Ell' Wrin-
ne efter sig, då han går til en
död, Den han förstyldt för det,
han Finland bragt i nöd.

2. Han wil ej räkna opp sin
forna Hjalte - bäter, Ty detta
sibsta har gjort honom mycket
flater, Han lämnar det beröm,
som Turkar honom geft, Hållt
wid ett Willmanstrand, man har
hans rådska seft.

3. När trogna Hjaltrar så o-
dödligt Namn och Åbra, När
afwund ej förmår, at deras
Lagrar tåra, När ryktet im-
mersfort fördaljer deras los, Til
Bönders låga torp och Run-
gars böga Håf i,

4. Då

4. Då faller hans beröm i
tysta mulen neder, Då dunc-
flas alt hans lof, då swinner
bort hans heder, Då sprider
ryckte fring hans falskhet och
hans flåd, Ut minsta Barn det
wet, at han är döden wärd.

5. Och när som dygden wil de
sina Swänner hedra, Wil egen
hans odugd och honom platt
förnedra, Och när som redliga-
het en hwar gladt hjerta ger,
Han med bedröfwadt mod sin
egen Fryktan ser.

6. En trogen Hjelte, som på
åhrans trappa stiger, Kan stö-
tas, men ändå ej staplar eller
niger, Han kan wäl lif en Sol
af målnen blifwa gömb, Men
flarnar lif en Sol och kan ej
warda glömb.

7. Men

7. Men denne har med list
emot ett Swerge farit, Ej frälst
ett Willmansstrand, då det i sa-
ran warit, Och duncfladt så sitt
ljus, och afladt Hjelte-namn,
Ut rycket hinner knapt utfora
all hans skam.

8. På Indans flot har han
wäl mycket långt uphunnit,
Men alt hans wärida lof är
bort från werlden swunnit, In
på den runda bäll, der han för-
måtit stådt, Har han til sitt
förderf med blinda ögon gådt.

9. Nu bligs han för sig self
och skäms för sina dagar, In
mycket menlöft Blod hans sat
hos GUD anlagat, En hop af
Swinnor, med de sina späd-
sina, Förfråga Himlen än om
han skal strafflös gå?

10. En

10. En hov af gråhårs Wän,
af Adet, Bräster, Bønder, Af
Knektor, Borgar, Föld, dem
Kriget risnit sönder, Församla
sig uti en mycken talrik flock,
Och ropa efter händ på den-
ne Euddenbrock.

11. Och utom dessas röst hans
egit sammet ropar, Som ho-
nom hvarje stund med plågor
öfverhopar, Ut för hvar en-
da gång hans sorgsna hjerta
flår, Han til förderfvet bort
med sina tankar går.

12. An tänker sig hans hopp,
än börjar det at släckna, An
sår han kuset se, än tyckes
målnet tjockna, Knappt hwila
får hans Sjal, fören hon orolig
är, An längtar han at dö, än
längre lefwa här.

13. Men

13. Men ach! ett uselt lif, som
daer ingen åbra, Och mer än
usla död, som ej wil lif bestjä-
ra! Doch hålt! en lefmand tro
i döden eger lif; Kom derfor
milda GUD, och honom bi-
stånd gif!

14. Du sändt en vännog tröst
i hans beklända hjerta, Ut han
med sinne något må tåla döds-
sens smärta. Och när han war-
se blir hwad Föld fring honom
står, Gif at han Anglar ser i
döden ståda får!

15. Ja när han skal sitt blod
i swarta mulen blanda, Då
honom Jesu tänck! anamma då
hans anda, Och låt'en i sin död
få ewigt lif hos dig, Så tjän-
ner han ej sorg all' ångstan mer
hos sig!

16. Men